

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδρομαί ἀρχοῦται τὴν ἰνὴν ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντσία

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ἀπριλίου 1901

Ἔτος 23ον.— Ἀριθ. 16

ΔΙ' ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΟΡΚΕ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια) ΕΙΜΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΑ ΤΟΥ

— Ἀλλὰ εἰδείξες γενναιότητα καὶ ἀγάπην, Ρόζα.

— Ἔστω' εἰδείξα γενναιότητα καὶ ἀγάπην. Καὶ εἶνε δύσκολον αὐτό; Κάθε ἄνθρωπος εἶνε ἄξιος νὰ το κάμῃ. Γι' αὐτὸ θὰ ἐπρωτιμοῦσα νὰ εἰδείξω κ' ἐγὼ ἐξυπνάδα. Ἀ, δὲν μου ἀρέσει νὰ εἶμαι ἀνόητη! . . . Τέλος πάντων, ὅτι καὶ ἂν μου πῆς, δὲν θὰ ἤμπορέσης νὰ με παρηγορήσης. . . Ἦθελα ἐξ αἰτίας μου καὶ ὄχι ἐξ αἰτίας σου νὰ ἐσώζετο ὁ θεῖος Ἀρχῆς!

Καὶ ἡ Ρόζα ἀνεβόθη εἰς δάκρυα. Ἡ Ἑλλη τὴν ἀγκάλιασε καὶ τῆς εἶπεν:

— ὦ, μὴ πέρνεις ἔτσι τὰ πράγματα, Ρόζα! Μὴ συλλογίζεσαι τώρα ἐμένα καὶ σένα. Νὰ συλλογίζεσαι μόνον ὅτι ὁ θεῖος Ἀρχῆς ἐσώθη, ὅτι ἔβαλε τὸ χεῖρ του ὁ Θεός. . . καὶ τότε θὰ εἶσαι εὐτυχιστάτη.

— Δὲν ἤμπορῶ, ἀπήντησεν ἡ Ρόζα. Δὲν ἤμπορῶ νὰ μὴ συλλογίζωμαι ἐμένα καὶ σένα. Ἀμα ἀγαπᾷ κανεὶς ἓνα ἄνθρωπον, θέλει νὰ τῷ προσφέρει ὅλας τὰς δυνατάς ὑπηρεσίας, θέλει νὰ εἶνε τὸ πᾶν δι' αὐτόν. Πιθανόν, ἐπειδὴ τὸν ἀγαπῶ τόσο. πολὺ. . .

— Νομίζεις; διέκοψεν ἡ Ἑλλη με ὕφος ἀμφιβολίας. Ἄν τον ἀγαποῦσας περισσότερον, τότε θὰ ἐσυλλογίζεσο αὐτόν καὶ ὄχι τὸν ἑαυτὸν σου.

— Ἰσχυρίζεσαι λοιπὸν ὅτι σὺ τὸν ἀγαπᾷς περισσότερον ἀπὸ ἐμέ; ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, προχωροῦσα ἐναντίον τῆς Ἑλλης μανιώδης.

Ἡ Ἑλλη ἐσιώπησε καὶ ἡ Ρόζα ἐστάθη, κατακόκκινη ἀπὸ θυμὸν.

— Ἀπὸ ἐμέ ποῦ εἶμαι ἀνε-

ψιά του; ἐξηκολούθησε. Διὰτὶ δὲν ὄμιλεῖς, Ἑλλη; Τολμᾷς νὰ συλλογίζεσαι, ὅτι σὺ τὸν ἀγαπᾷς περισσότερον ἀπὸ ἐμέ;

— Ἀγαπητὴ μου Ρόζα, ποτὲ δὲν μου ἐπέρασε τέτοια ἰδέα. Ἐσιώπησα μόνον, διότι ἡ ἐρώτησίς σου μ' ἐξέπληξε. Ποτὲ δὲν τὸ ἔκαμα ζήτημα ποῖα ἀπὸ τὰς δύο μας τὸν ἀγαπᾷ περισσότερον.

— Ὅτε ἐγὼ, ὑπέλαβεν ἡ Ρόζα ὑπερηφάνως, διότι εἶνε φῶς φανερόν ὅτι τὸν ἀγαπῶ περισσότερον ἐγὼ, ἐγὼ πεῦ εἶμαι ἀνεψιά του! Ὅθ' ἦτο παράλογον νὰ ὑπολήσῃ κανεὶς ὅτι τὸν ἀγαπᾷς σὺ, Ἑλλη.

Ἀναγνώρισέ το καὶ σὺ. Ὁμολόγησε ὅτι ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον.

Ἡ Ἑλλη ἐξηκολούθει νὰ σιωπᾷ καὶ ἡ Ρόζα ἐγένιν ἐξω φρενῶν.

— Εἶπέ το! ἐφώνηξε' σὲ διατάσσω νὰ το εἰπῆς! Εἶπέ ὅτι ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον!

— Ὅχι, δὲν τὸ ξεύρω, ἀπήντησεν ἡ Ἑλλη. Τὸν ἀγαπῶμεν καὶ αἱ δύο μας με ὅλην μας τὴν καρδίαν, καὶ μου φαίνεται ὁμοῦ ἄλλοιόλου περιττὸν νὰ κάμνωμεν τοιοῦτου εἴδους συγκρίσεις. Βλέπεεις, Ρόζα, πόσον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μᾶς κάμνει δυστυχεῖς!

— Εἶμαι ἀνεψιά του! ἐπανελάβεν ἡ Ρόζα, ὀρθομένη ὑπερηφάνως, χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν παραμικρὰν προσοχὴν εἰς τοὺς φρονίμους λόγους τῆς Ἑλλης. Κατὰ συνέπειαν, ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον.

— Δὲν βλέπω αὐτὴν τὴν συνέπειαν, ἀπήντησεν ἡ Ἑλλη, καὶ ὁ συλλογισμὸς σὺ δὲν μου φαίνεται πολὺ σωστός. Οἱ συγγενεῖς δὲν ἀγαπῶνται πάντοτε μεταξὺ των. Μία συμβαθήτριά μου εἰς τὸ Παρθενάγειον ἔχει μίαν θείαν, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν βλέπῃ.

— Ἄλλο εἶνε ἡ θεία. καὶ ἄλλο ὁ θεῖος Ἀρχῆς! Ἐλα, δὲν θὰ πῆς λοιπὸν ὅτι ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ περισσότερον;

— Ἀγαπητὴ μου Ρόζα, τί θὰ σε ὤφελησῃ; Σὲ βεβαίω ὅτι εἶνε γελοῖον. . . Πῶς εἰμπορῶ ἐγὼ νὰ το ξεύρω; Ἐλα, ἄς τον ἀγαπῶμεν καὶ αἱ δύο με εἰρήνην.

— Πῶς εἰμποροῦμεν νὰ τον ἀγαπῶμεν με εἰρήνην, ὅταν φέρεσαι ἔτσι ἀσχημα; Ἄλλα ἔννοια σου! Τίποτε

δεν είπαρε νά σε κάμη ανεψιόν του, όπως είμαι εγώ, μόνη εγώ!

— Τότε, ευχαριστήσου με αυτό. Εγώ δεν έχω καμμίαν αντίρρηση. Ας κανονίσωμεν έτσι τὸ ζήτημα καὶ ἄς μὴν εἴμεθα ἀνόητες, όπως όταν ἤμεθα μικρές.

— Ἐσὺ εἶσαι ἀνόητη, καὶ μάλιστα μετὸ παραπάνω. Εἰγὼ θὰ ἦμουν πολὺ λογικὴ, ἂν ἤθελες μόνον νὰ ὁμολογήσης ὅτι, ἂφ' οὐ εἶμαι ἀνεψιά του, ἐγὼ πρέπει νὰ τον ἀγαπῶ περισσότερο. Σὺ δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ τον ἀγαπᾷς ὅσον ἐγώ.

— Ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ τον ἀγαπῶ μετὸ ἅλη μου τὴν καρδίαν καὶ μετὸ ἅλη μου τὴ δύναμιν. Ἄν εἶνε ὁ θεὸς σου, γιὰ μένα εἶνε ὁ εὐεργέτης μου. Σ' ἐμεγάλωσε, ἐπειδὴ ἦσουν ἀνεψιά του, ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τὸν πατέρα σου καὶ ἐπομένως καὶ σέ, πρὶν σε γνωρίσῃ μάλιστα. Ἐμένα όμως μ' ἐπῆρε 'στὸ σπῆτι του καὶ μ' ἐθαλε 'στὸ σχολεῖον μόνον ἀπὸ καλωσύνην του. Καὶ θέλεις νὰ μὴ του εἶμαι εὐγνωμῶν, ὅσον εἰμφορῶ;

— Καὶ ἐγὼ τοῦ εἶμαι εὐγνωμῶν, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα, ἔτοιμη νὰ κλαίσῃ. Ἐγὼ ὄλους τοὺς λόγους ποῦ εἰμφορεῖ νὰ γίνουιν, διὰ νὰ τον εὐγνωμοῦσῶ.

— Ἐχομεν καὶ αἱ δύο πολλούς, ἐγὼ όμως ἔχω τοὺς περισσότερους. Ἰσα-ἴσα ὁ λόγος ποῦ σε κάμνει νὰ τον ἀγαπᾷς τόσο πολὺ, ὅτι δηλαδὴ εἶσαι ἀνεψιά του, δικαιολογεῖ τὴν εὐγνωμοσύνην μου, ἀκριβῶς διότι ἐγὼ δὲν εἶμαι. Καὶ τί δὲν ἔκαμε δι' ἐμέ, ποῦ εἶμαι μίαν ξένην;

— Τότε ἡ Ρόζα ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξήστραψαν ἀπὸ υπερρήφανεϊαν καὶ εἶπε:

— Με προτιμᾷ, ἐπειδὴ εἶμαι ἀνεψιά του.

Κατόπιν ἐκύτταξε τὴν Ἑλλην κρυφίως, διὰ νὰ ἰδῆ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν λόγων αὐτῶν. Ἡ Ἑλλην ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ μετὸ φωνὴν ἐπίσης ταπεινὴν, εἶπε:

— Τὸ ἠξεύρω καλά. Δὲν με μέλει δι' αὐτό. Εἰγὼ τὸν ἀγαπῶ πολὺ, καὶ μου ἀρκεῖ ποῦ εἶνε τόσο καλὸς δι' ἐμέ.

Καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ, ἐν ᾧ ἐπρόφερον αὐτὰς τὰς λέξεις, δύο δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καὶ ἐστάθησαν ὡς διαμαντάκια εἰς τὴν ἄκραν τῶν μακρῶν τῆς βλεφαρίδων. Γρήγορα όμως τὰ ἐσκοῦπισε μετὸ τὸ χέρι τῆς. Ἡ Ρόζα, ἐντραπέισα, ἐχαμήλωσε τὴν ἐπημένην κεφαλὴν. Τὴν ἀφώπλισεν ἡ γλυκύτης τῆς Ἑλλῆς, ἐνόησεν ἕξαφνα τὸν ἐγωϊσμόν, τὴν σκληρότητα τῆς διαγωγῆς τῆς, καὶ ἡ ὀργὴ τῆς ἐκόπασεν ἀμέσως. Ἡρξισε νὰ κλαίῃ, καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὸν λαίμον τῆς Ἑλλῆς, τὴν κατεφιλήσε καὶ τῆς εἶπεν:

— Ἐννοια σου σ' ἀγαπᾷ καὶ σένα, αὐτὸ τὸ ξεύρεις!

Δὲν ἠμποροῦσε νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ θεὸς

Ἄρχης ἠγάπα τὴν Ἑλλην ὅσον καὶ αὐτὴν, διότι δὲν ἦτο ἀληθές. Μετενοεῖ όμως διὰ τοὺς κακοὺς τῆς λόγους, ἀπορούσε καὶ αὐτὴ πῶς τοὺς εἶπεν, ἐλυπημένο, ἐντρέπετο... Ἡ Ἑλλην, συγκεκινημένη ὁμοίως, ἐφιλήσε τὴν Ρόζαν καὶ τὴν ἐσυγχώρησε προθύμως. Ἄλλ' ἡ εὐθυμία τῆς δὲν ἐπανῆλθε τόσο γρήγορα. Ἡ τρυφερὰ ἀγάπη, ἡ ἀφοσίωσις τὴν ὁποίαν ἔστρεψε πρὸς τὸν εὐεργέτην τῆς, ὑπέστη τραῦμα, καὶ διὰ νὰνακτῆσῃ τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς τῆς, ἔπρεπε νὰ καταβάλῃ ὅλην τῆς τὴν θέλησιν καὶ νὰ προστρέξῃ εἰς καμμίαν προσευχὴν, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ἐσουεῖθιζεν.

Ἡ Ἑλλην ἦτο φύσει ἐπιφυλακτικὴ, καὶ σπανίως ἐνεπιστεῦετο τὰς σκέψεις τῆς εἰς ἄλλους. Ἡ συμπεριφορὰ τῆς Ρόζας ἐν γένει, τὸ συναίσθημα τῆς ὑπεροχῆς, τὸ ὅποσον καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἐξεδηλοῦτο εἰς ὅλας τῆς τὰς πράξεις, ἠμπόδιζαν τὴν Ἑλλην, μετ' ὅλην τὴν πρὸς τὴν φίλην τῆς ἀγάπην, νὰ τῇ ἀνοίγῃ ἐξ ὀλοκλήρου τὴν καρδίαν τῆς. Ὡςπεπο πλεῖστον, ἡ Ρόζα ὠμίλει περὶ τῶν ἰδίων τῆς αἰσθημάτων καὶ ἐντυπώσεων, ἡ δὲ Ἑλλην ἠρνεῖτο νὰ τὴν ἀκούῃ μετὰ συμπαθείας. Ἄλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ φραγμὸς σὰν νὰ ἔπεσε δι' ὀλίγας στιγμᾶς. Ἡ Ἑλλην, ἐνθυμηθεῖσα τοὺς λόγους τῆς Ρόζας πρὸς τὸν ξένον, ἐψιθύρισε:

— Ξεύρεις ποῦ ἐγὼ νομίζω ὅτι ὁ πατέρας μου ζῆ;

— Ὅχι! Ἀλήθεια; ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα ἐκπληκτικῶς. Καὶ τί λόγον ἔχεις νὰ το πιστεύῃς;

— Κανένα, (καὶ ἡ Ἑλλην ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' ἡ φωνὴ τῆς δὲν ἔγινε θλιβερά) αἰσθάνομαι μόνον ὅτι ἡ μαμὰ ἀπέθανε, ἐν ᾧ διὰ τὸν πατέρα μου δὲν ἔχω ποτὲ αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν. Νομίζω ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἔλθῃ νὰ μ' εὕρῃ.

Πρὶν κατορθῶσαι νὰ διατυπώσῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς ἡ Ρόζα, — πρᾶγμα δύσκολον, διότι ἐθεώρει τὴν ἐλπίδα τῆς Ἑλλῆς χιμαιρικὴν, — ὁ ἰατρὸς ἐπαρουσιάσθη. Εἶχεν ἐπισκεφθῆ ἄσθενῶς τὸν ἄσθενῆ τῆς, καὶ τώρα ἐθεθαίωσε τὰ δύο κοράσια ὅτι ἐκοιμᾶτο ἡσυχῶς καὶ ὅτι αὐριοι θὰ ἠμποροῦσε νὰ σηκωθῇ.

— Πρέπει νὰ γυρηνῶ κοντὰ του ἀπόψε; ἔσπευσε νὰ ἐρατήσῃ ἡ Ρόζα.

— Μὰ δὲν βλέπω καμμίαν ἀνάγκην, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς μειδιῶν καλοκαγαθῶς. Ἐνας ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης μου θὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον, καὶ ἂν γίνῃ ἀνάγκη, θὰ τον περιποιηθῇ. Ἄλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ θεὸς σας θὰ κοιμηθῇ ἔτσι ἡσυχᾶ ἕως τὸ πρωί, καὶ θὰ ξεπληθῇ γιαιτρευμένος.

Ἡ πρόρρησις τοῦ ἰατροῦ ἐπραγματοποιήθη. Τὸ δυστύχημα ἦτο πολὺ ὀλιγώτερον σοβαρὸν ἂφ' ὅσον ἐφοβήθησαν κατ' ἀρχάς, καὶ ὁ κ. Βώρκε ἐσηκώθη γρήγορα.

Ὅμως δὲν ἀνέκτησεν ἀμέσως τὰς δυνάμεις του, καὶ συχνὰ ὑπέφερον ἀπὸ πονοκέφαλον. Παρητήθη διὰ τοῦτο τοῦ ἐπιλοῖπου ταξιδίου καὶ ἐμεινεν εἰς τὸ Πατριόλλεν, ἀρκοῦμενος νὰ κάμνῃ, μαζὶ μετὰ τὰ δύο κοράσια, περιπάτους μακροῦς ἐφ' ἀμάξης ἢ πεζῆ, ἀνὰ τὰ περιχώρα, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε ἦσαν γραφικώτατα.

Ἐν ἀπόγευμα ἐπῆραν τὴν ὄχθην τῆς λίμνης καὶ ἐφθασαν ἕως τὸ φρούριον Μακάμιν, ὁπόθεν ἡ θεὰ εἶνε ἀκόμη μαγευτικώτερα ἀπὸ τὸ Πατριόλλεν, τὰ δὲ παιδιὰ ἐμάζευσαν εἰς τὴν ἀκτὴν τὰ ὠραιότερα κογχύλια, τὰ ὁποῖα εἰμφορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Ἄλλην ἡμέραν ἀνέβησαν εἰς τὸν βουνόν, παρὰ τὴν κορυφὴν τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται ἡ ἄλμυρὰ λίμνη, καὶ ἐκεῖθεν ἀπήλασαν ἐξαισίον πανωράμματος ἐφ' ὅλης τῆς κόμης τῆς Δόνεγαλ.

Ἄλλην φορὰν πάλιν, διεπέρασαν τὴν λίμνην, ἀπεβιδάσθησαν εἰς τὰ ἑπτὰ Τόξα, τὰ τόσοι περιέργως συμπλεγμένα, ἀνέβησαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψηλοτέρου, καὶ κατέβησαν πάλιν ἀπὸ βράχου εἰς βράχον.

— Μὰ γιατί νὰ μὴν ἔρχεται ὅλος ὁ κόσμος εἰς τὴν λίμνην Σβίλλυ; ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, κυττάζουσα εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην, ὅπου διεγράφοντο τὸ Ἐρριθ καὶ τὸ Δούνναθ, θαυμασίως φωτιζόμενα ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀκτίνας τοῦ δύοντος ἡλίου.

— Ὅλα εἶνε ἐδῶ μαζὶ! θάλασσα, βράχοι, θουὰ, σπήλαια! Καὶ ὅλα αὐτὰ τόσοι διαφορετικὰ, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ βλέπει κανεὶς ἄλλου!

— Δὲν ὑπάρχει σιδηρόδρομος καὶ δὲν ὑπάρχουν σχεδὸν κατοικίαι, εἶπεν ὁ κ. Βώρκε δι' αὐτὸ ὀλίγοι ἔρχονται καὶ πολὺ ὀλιγώτεροι μένουιν.

(Ἐπεται συνέχεια.)

KIMON ΔΑΚΙΑΝΗΣ

ΑΝΑΤΟΛΗ

Γιομάτος λάμψι καὶ ὠμορφία ὁ ἥλιος ξεπροβάλλει

Ἄπ' τὸ βουνὸ τάντικρυδ Τ' ὀλόανθο κεφάλι.

Στὴ θάλασσα τὴν ἡσυχὴ ἀργὰ χρυσόφι χύνει.

Μετὸ στολὴ τὸν οὐρανὸ τὴ γαλαξένια ντύνει.

Τὴ γῆ στολιζει τὴ χλωμὴ μὲ τὸ γλυκὸ του χρῶμα

Ἡ Φύσις ὅλη λέει γελά Σάν κοραλλένιο στόμα.

Καὶ ἡ δροσιὰ ποῦ στάζουνε ὅλα ἀπ' ἀκρῆ σ' ἀκρῆ,

Τάνθη, τὰ δένδρα τὰ ψηλά, Λέει κ' εἶνε χαρὰς δάκρυ...

ΑΡΙΑΔΗ

Η ΠΑΡΑΣΕΝΗ ΜΑΘΗΤΡΙΑ

Η ΔΙΑΔΕΚΑΛΙΣΣΑ. — Λοιπόν, Ἀγγαίτα, πῶς μετέφρασε τὸν παράγραφον ποῦ ἀρχίζει: Aiors Clovis se fit baptiser. . . καὶ τὰ λοιπὰ; Λέγε.

ΑΓΑΛΙΑ (Ἀναγινώσκουσα ἀπὸ τὸ τετράδιον τῆς μεταφράσεως). — «Τότε ὁ Κλόβις ἐβχπίστη ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τῶν Ρημῶν, μετ' ὄλους τοὺς στρατιώτας, καὶ ὁ ἐπίσκοπος τῷ εἶπε: Ταπεινώσε τὴν κεφαλὴν, ὑπερήφανε Σούγαμβρε, λάτρευσε ὁ,τι ἐκαύσεσες καὶ καύσεσ,τι ἐλάτρευσεσ...»

Η ΔΙΑΔΕΚΑΛΙΣΣΑ. — Ὁραῖα. Ἐνθυμήθησ ὅλας τὰς λέξεις ποῦ σοῦ εἶπα.

ΑΓΑΛΙΑ. — Ναι. Ἐμένα όμως μοῦ φαίνεται πολὺ κακὸς αὐτὸς ὁ ἐπίσκοπος. Τί λέτε σεις, κυρία;

Η ΔΙΑΔΕΚΑΛΙΣΣΑ. — Κακὸς; καὶ γιὰ τί;

ΑΓΑΛΙΑ. — Νά, γιὰ τί εἶπε εἰς τὸν Κλόβιν νὰ καύσῃ ὁ,τι ἐλάτρευσε. Τότε βέβαια ὁ Κλόβις θὰ ὑπεχρεώθη νὰ κάμῃ μίαν μεγάλην, πολὺ μεγάλην φωτιάν ἄληθεια, κυρία;

Η ΔΙΑΔΕΚΑΛΙΣΣΑ. — Ὅχι, παιδί μου... μετὰ κάμνεις καὶ γελάω... ὁ ἐπίσκοπος ἔκαμε μετὰ φ ο ρ ἄ ν.

ΑΓΑΛΙΑ. — Εἰγὼ δὲν τὴν ξεύρω αὐτὴν τὴν κυρίαν Μεταφορὰν. Πρῶτη φορὰ ἀκρῶς τὸνομά τῆς.

Η ΔΙΑΔΕΚΑΛΙΣΣΑ. — Ἡ Μεταφορὰ δὲν εἶνε κυρία. Θέλω νὰ εἴπω, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος διέταξεν ἀπλῶς τὸν Κλόβιν νὰ μισήσῃ ὁ,τι ἐλάτρευεν ἕως τότε—δηλαδὴ νὰποστραφῇ τὴν Εἰδωλολατρείαν καὶ νὰγαπήσῃ τὸν Χριστιανισμόν. Αὐτό, παιδί μου, ὀνομάζεται μεταφορὰ, εἰκὼν, ὅπως θέλεις. Ἐνόησες;

ΑΓΑΛΙΑ. — Ναι, ναι, ἐνόησα... Πῶ, μετὰ τί παραξένα λόγια γεμίζουιν τὰ κεφάλια τῶν καίμενων τῶν παιδιῶν!

Η ΔΙΑΔΕΚΑΛΙΣΣΑ. — Ἐλα, ἐξακολούθησε. Πῶς μετέφρασεσ παρακάτω;

ΑΓΑΛΙΑ. — Τότε ὁ Κλόβις. . . ὁ Κλόβις. . . ποῦ εἶνε; . . . οὔτε ἐγὼ δὲν ξεύρω πᾶ ποῦ εὐρίσκομαι. Μ' ἔκαμε καὶ τὰ ἕξα αὐτὸς ὁ Ἅγιος Ἐπίσκοπος τῶν Ρημῶν μετὰ τὴν ζωγραφίαν του.

Η ΔΙΑΔΕΚΑΛΙΣΣΑ. — Ποιὰ ζωγραφία; Τί θέλεις νὰ πῆς πάλιν; Μήπως ἔχει καμμίαν ζωγραφίαν τὸ βιβλίον;

ΑΓΑΛΙΑ. — Μὰ πῶς, καλέ, δὲν μοῦ εἶπατε πῶς ἅμα εἶπῃ κανεὶς καὶ ὡ ἀντί νὰ εἴπῃ μὲ σ ὶ ὠ, αὐτὸ ὀνομάζεται ζωγραφία; Μοῦ φαίνεται κάπως παράξενο, ἀλλ' ἂφ' οὐ τὸ λέγετε σεις, τὸ πιστεύω.

Η ΔΙΑΔΕΚΑΛΙΣΣΑ. — Τί παιδί, Θεέ μου, τί παιδί! Ζωγραφία σοῦ εἶπα ἡ εἰκὼν;

ΑΓΑΛΙΑ. — Μπᾶ! καὶ δὲν εἶνε τὸ ἴδιο; Νά, σήμερον τὸ πρωὶ ἀκόμη, ὁ μπαμπᾶς ἔλεγε 'στὴν μαμμά: «Πρὶ τί ἀσχημὴ ζωγραφία! . . . ὡ καὶ ἐδειχνε τὴν εἰκόνα

τοῦ ποῦ μας τὴν ἔστειλε χθὲς ὁ κύριος Πάνος, ὁ ζωγράφος.

Η ΔΙΑΔΕΚΑΛΙΣΣΑ. — Ναι! ἀλλ' αὐτὴ ἡ εἰκὼν ποῦ σοῦ λέγω ἐγὼ, εἶνε εἰκὼν τῆς ρητορικῆς, εἶνε σχῆμα τοῦ λόγου. Ἐπομένως δὲν εἶνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα καὶ δὲν εἰμφορεῖς νὰ τὴν εἴπῃς ζωγραφία, ὅπως τὸ ἔργον τοῦ ζωγράφου. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ Κυριολεξία.

ΑΓΑΛΙΑ. — Καὶ ποῖα εἶνε αὐτὴ ἡ Κυρία Λεξία, ποῦ ἔχει καὶ ἀπαιτήσεις; Ὅχι εἶνε περὶ ἀσχημὴ καὶ ἀπὸ τὴν ζωγραφίαν τοῦ μπαμπᾶ. . .

Η ΔΙΑΔΕΚΑΛΙΣΣΑ. — Ἐλα παῦσε τὲς ἀνοησίες, καὶ ἐξακολούθησε τὴν μετάφρασιν.

ΑΓΑΛΙΑ. — Πᾶει πᾶ! Μετὰ ὅλας αὐτὰς τὰς διακοπὰς ποῦ μοῦ ἔκαμτε, ἔχασα τὴ μνήμα!

Η ΔΙΑΔΕΚΑΛΙΣΣΑ. — Τί εἶπες; ἄλλα πάλιν! Μὰ δὲν θὰ καύσῃς, τέλος πάντων, νὰ φλυαρῆς ἀνοησίες;

ΑΓΑΛΙΑ. — Πρῶτον, δὲν εἶπα ἀνοησία. Εἶπα μόνον μίαν λέξιν ποῦ δὲν τὴν ἐννοεῖτε. Σεις, κυρία, ἔχετε τὴν ἀξίωσιν ὅτι τὰ ξεύρετε ὅλα, καὶ ἅμα δὲν ἐνοεῖτε τίποτε, τὸ λέτε ἀνοησία καὶ ἔτσι ξεμπερδεύετε. . .

Η ΔΙΑΔΕΚΑΛΙΣΣΑ. — Ἐλα! νὰ σέβασαι τὴν διδασκαλίαν σου καὶ νὰ ἐξηγεῖσαι καλλίτερα. Νομίζεις ὅτι ἐπειδὴ εἶμαι ἐξαδέλφη σοῦ, θὰ τάνεχωμαι αὐτὰ; Ἐμπρός! λέγε μοῦ γρήγορα, τί μνημα εἶνε αὐτὸ ποῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου;

ΑΓΑΛΙΑ. — Μὰ εἶνε τὸ μνημα τῶν ἰδεῶν! Λέγουν: ἔχασα τὸ μνημα τῶν ἰδεῶν μου. Αὐτὸ πᾶσι τὸ ξεύρει ὅλος ὁ κόσμος!

Η ΔΙΑΔΕΚΑΛΙΣΣΑ. — Ὅχι, παιδί μου. τὸ μνημα, ἀλλὰ τὸ ν ἡ μ α τῶν ἰδεῶν μου. Ἄλλο τὸ ἕν, ἄλλο τὸ ἄλλο. . .

ΑΓΑΛΙΑ. — Ὅψ! ! καλέ τί μνημα τί νῆμα! Ἐνα μὲ εἶνε ἡ διαφορὰ. Δὲν ἀξίζει νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τόσο μικρὰ πρᾶγματα. Ἄλλ' τὰ λέτε γιὰ νὰ με θυμῶνατε. . . Καὶ ἐγὼ δὲν ξεύρω ποῦ εἶνε τὸ μνημα. . . δὲν το λέγω, νά!

Η ΔΙΑΔΕΚΑΛΙΣΣΑ. — Καὶ μ' αὐτὸ ἔχασαι μίαν ὥραν! Νά μοῦ κάμτε τὴ χάριν νὰντιγράψετε τρεῖς φορὰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον καὶ νὰ μὴ μοῦ ξαναπῆτε ἀνοησίες, προπάντων δὲ νὰξίστε τοὺς θυμούς.

ΑΓΑΛΙΑ. — Δὲν λέγω πᾶ τίποτε. Καλλίτερα νὰ εἰσωποῦσε ἔτσι καὶ ὁ κύριος ἐπίσκοπος τῶν Ρημῶν, καὶ ὁ κύριος Κλόβις, καὶ ὅλοι τοὺς. Ἐγὼ, ἂν γίνω ποτὲ μέγας ἀνὴρ, —δηλαδὴ μεγάλη γυναικίκα, — θὰ σιωπῶ πάντα, γιὰ νὰ μὴ βασανίζουιν ὑστερα τὰ καίμενα τὰ παιδιὰ καὶ νὰ ταναγκάζουιν νὰ μανθάνουιν ἀπέξω ἢ νὰ μεταφράζουιν τὰ λόγια ποῦ θὰ ἐπρόφερα!

(Μίμωσις)

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΕΥΣΟΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΕΤΕΙΝΟΝ ΜΟΥ

Γ' Ὁ κ. Πολύβιος Δημητρακόπουλος, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς, ποιητὴς καὶ δημοσιογράφος, εἰδέωνε κατ' αὐτὰς περιέρχον φιλοσοφικὸν βιβλίον, ὀνομαζόμενον «Ἡ ὁδο διαθήκαι». Ἐξ αὐτοῦ σταχυολογούμεν τὰς κατωτέρω Συμβουλὰς πρὸς τὸν Πετεινὸν μου, ἐκλέξαντες αὐτὰς μεταξὺ τῶν καταλληλοτέρων ὅπως ἀναγνωσθῶσιν ἀπὸ ἐφηβους Σ. τ. Δ.]

Θέλεις νὰ γίνῃς σοφός; Μάθε ὅσα ἀρκούν διὰ νὰ δυσπιστῆς πρὸς τὴν ἰδίαν σου σοφίαν.

Μεγαλοποιεῖς τὰ προτερήματά σου; διδεις ὑπονοίας ὅτι ἔχεις ὀλιγώτερα τῶν ὅσων προσπαθεῖς νὰ ἐπιδείξῃς. Μεγαλοποιεῖς τὰ ἐλαττώματά σου; κινδυνεύεις νὰ θεωρηθῆς ὡς ὑποκρύπτων πλειότερα.

Ὁ πλοῦτος δὲν εἶνε πάντοτε πρόδοος' ἡ πρόδοος εἶνε πάντοτε πλοῦτος

Ἀνεγνώρισε τὴν ἀμαρτίαν σου; ἡμάρτησε κατὰ τὸ ἦμισυ. Προσπαθεῖς νὰ τὴν δικαιολογήσῃς; τὴν ἐδιπλασίασε.

Υπάρχει καὶ κάτι χειρότερον ἀπὸ τὸ σκότος τῶν ὀφθαλμῶν: τὸ μῖσος, σκότος τῆς ψυχῆς.

Υποπτεύου πάντοτε τὸν θόρυβον πύθος πλήρης οὐδέποτε θορυβεῖ ὁ κενός, ὀρχήστρα ὀλόκληρος.

Ὅταν βλέπῃς ὅτι ὁ βασιλεὺς κάμνει τὸν ἕνα μόνον νὰ μειδιᾷ, ἔσο βέβαιος ὅτι περίξ χίλιοι κλαίουιν.

Ὅταν βλέπῃς ὅτι μίαν ἀλήθειαν ἀρχίζει νὰ προκαλῆ ὀργὴν ἢ τρόμον, πιστεύσε ὅτι τὸ ἦμισυ τοῦ προορισμοῦ τῆς ἔχει ἤδη ἐκπληρωθῆ.

Ἐχει καὶ ἡ καρδίαν τὴν φιλοσοφίαν τῆς: ὁ οἶκτος ἔχει καὶ τὴν ποιήσιν τῆς: ἡ ἀγάπη ἔχει καὶ τὴν παραφροσύνην τῆς: τὸ μῖσος.

Ὁ εὐγενέστερος προορισμὸς τοῦ θάλπου εἶνε, ὅταν τὸ ἔχῃς, νὰ το παρέχῃς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Ἐὰν ὁ ἥλιος ἐκράτει τὴν θερμότητα καὶ τὸ φῶς δι' ἑαυτόν, καὶ ἦτο τόσοι ἐγωϊστής, οὐδὲν ὄν θὰ εὐρίσκετο σήμερον διὰ νὰνυψώσῃ πρὸς αὐτὸν τὰ βλέμματα, καὶ νὰ τον θαυμάσῃ καὶ του ἀναγνωρίσῃ τὴν εὐεργεσίαν.

Παρὰ νὰ δύνασαι νὰ πράξῃς τὸ καλὸν καὶ νὰ μὴ θέλῃς, εἶνε προτιμώτερον νὰ θέλῃς καὶ νὰ μὴ δύνασαι.

Ἀσφαλεστέραν θεωρεῖ τὴν στέγην τῆς καλύβης σοῦ ἐπὶ θεμελίῳ ἰδικῷ σοῦ, παρὰ τὴν στέγην τοῦ μεγάρου σοῦ ἐπὶ θεμελίῳ δανεικῷ.

ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΩΦΗ ΚΑΙ ΚΑΤΙΝΑ

Ποιά είναι αυτή που προχωρεί με τόσο καμαρι, με τόση υπερφάνεια, και κτυπά τα καινούργια της γοβάκια με τα υψηλά τακούνια;

Καμαρώνει διά την τουαλέταντης: Θαυμάζει το μεταξωτόν της φόρεμα, που λάμπει στον ήλιο και κάμνει φρού-φρού. Κάθε στιγμήν διορθώνει τας πτυχάς του, και τώρα της άρρασαν έτοι, και ύστερα της άρρασαν διαφορετικά...

Υπερηφάνεεται διά το κτένισμά της, διά τα ώρατά της μαλλιά που τα έδεσε με μεταξωτήν κορδέλαν, και έβαλε κτενάκια χρυσά, μια πεταλούδαν καμωμένη από τον χρυσοχόν, ένα λαμπρόχρωμον πτερόν. Όλα αυτά είναι τόσο πλούσια, που δεν θα έτολμούσε κανείς να τα έγείξει ούτε με το άκρον του δακτύλου, από φόβον μή τα χαλάση.

Καμαρώνει διά το βραχιόλι της, δώρον πολύτιμον της νουνάς της: διά τα δύο της δακτυλίδια, την κεντητήν τραχηλιάν της, λευκότεραν και από το χιόνι... Καμαρώνει: θαυμάζει τον εαυτόν της, και το βλέμμα της φαίνεται σαν να λέγει εις τους άλλους: « Θαυμάσατέ με, ιδέτε τί ώρατά που είμαι! »

Ποια είναι λοιπόν αυτή ή μικρά κόρη;

Θά σας το είπω εγώ: Είναι μια άνοητη, και την λέγουν Φώφη.

Όταν συλλογίζεται κανείς δλην την ημέραν το φόρεμα που φορεί ή εκείνο που θα φορέση αύριον, φυσικά δεν είμπορεί να συλλογισθή τίποτε άλλο...

Διά τούτο και ή ματαιόδοξος Φώφη, με όλα της τα καινούργια γοβάκια και τα μεταξωτά φορέματα, είναι πλάσμα άμαθέστατον, το άμαθέστερον κορίτσι της ηλικίας της.

Ποιος θα το έπίστευεν; Η κόρη αυτή με τα μεταξωτά και τα πολύτιμα στολίδια, μόλις ήξέυρει το άλφάβητον και μόλις ήμπορεί να πιάση την πένναν διά να γράψη τόνόμά της!

Φροντίζει πάρα πολύ διά το σώμα της, και δεν έχει καθρόν, βλέπετε, να φροντίση διά το πνεύμά της. Έχει τον έξωτερικόν στολισμόν, αλλά της λείπει ο άληθής, ο έσωτερικός στολισμός, ο οποίος είναι άσυγκρίτως άνωτερος από εκείνον που κάμνουν τα μεταξωτά και τα κοσμήματα.

Της λείπει ο στολισμός που δεν τον ξεθωράζει ή βροχή, που δεν τον λερώνει ή σκόνη, που δεν τον αμαυρώνει ο χρόνος, που δεν τον πειράζει ο σκόρος μέσα εις το έρμάρι: της λείπει ο στολισμός της ψυχής.

Όσάκις ή Κατίνα περνά από κοντά της, ή Φώφη την κυτάζει λοξώς, μ' ένα μορφασμόν περιφρονητικόν σαν να λέγει: « Πρ | τί άσχημα που είναι ντυμένη ή κακομοίρα ή Κατίνα! Φορεί ένα φουστάνι τσίτινο σαράντα λεπτών » ή ένα ψαθάκι γυμνό, χωρίς φτερά, χωρίς λουλούδια, μόνον με μια κορδέλα γαλάζια... Κύτταξε! κύτταξε! Πώς μπορούν και βγαίνουν έτσι 'στο δρόμο! »

Πώς; ή Κατίνα ένδύεται άσχημα; — Και ποιος το λέγει; — Η Φώφη, ή ματαιόδοξος. — Καλέ άφηστέ την να λέγη την άνοητη! Απεναντίας, πολύ όλίγα κορίτσια είναι τόσο καλά ένδεδυμένα όσον ή Κατίνα!

Άλήθεια, φορεί τσίτινον φουστάνι, που δεν στοιχίζει πολύ ακριβά: αλλά ιδέτε τί κομψά που της έρχεται εις το σώμα, ιδέτε τί κανονικά που είναι αι πτυχάι του! Άλήθεια το ψαθάκι της είναι άπλούστατον: δεν έχει παρά μίαν γαλάζιαν κορδέλαν μ' ένα φίδιον: αλλά το έσυγύρισε με τα χεράκια της ή Κατίνα, και έπειτα της πηγαινει τόσο εδμορφα εις το πρόσωπον, και κάμνει το κεφαλάκι της τόσο χαριτωμένο!

Θά ήτο καλλίτερα, σας έρωτώ, αν άδειαζεν επάνω 'στα μαλλιά της όλόκληρον χρυσοχόστον και όλόκληρον άνθισπώλειον;... Τα φορέματα της Κατίνας είναι άπλά και σεμνά. Άλλ' είναι πάντοτε κομψότατα, συνδυασμένα με καλαισθησίαν, καθαρότατα, και αυτό εκατονταπλασιάζει την αξίαν των.

Εις το τσίτινον φουστάνάκι δεν θα έυρετε ούτε μίαν κηλίδα, ούτε ένα σχίσιμον, ούτε μίαν κών ζαρωματιάν. Εις τα ύποδηματάκια της, ακόμη και όταν ο καιρός είναι βροχερός, δεν θα ιδήτε ούτε τήσιν δά λασπην!

Όλοι, όσοι άναγινώσκετε αυτές τας γραμμάς, βάλετε καλά εις τον νούν σας τα εξής: « Ό,τι είναι ώραίον, δεν είναι πάντοτε ό,τι είναι πλούσιον. Έξωτερική πολυτέλεια είναι ώςπεριτοπλειστόν δείγμα έσωτερικής πτωχείας. Η κομψότης έπι-

τυγχάνεται διά της καλαισθησίας, και όχι διά των βαρυτίμων ύφασμάτων.

Η άπλότης, ή ευπρέπεια, ή καθαριότης, ίδου οι πρώτοι έροι του ώραίου, το άληθές ώραίον. Όστε βραχιόλια, ούτε περιδέραια, ούτε πτερά είμπορούν να τάντικαταστήσουν αυτά.

Τό γνωρίζουν κάλλιστα οι γονείς της Κατίνας, οι όποιοι είναι πλούσιοι, και αν ήθελαν, ήμπορούσαν να την ένδύουν πολυτελέστατα: δεν το κάμνουν όμως, φοβούμενοι μήπως την άσχημίσουν.

Άλλά και ή Κατίνα δεν θά το ήθελεν. Αυτή δεν φροντίζει διά πτερά και δαντέλλες: φροντίζει μόνον να ποκτήση γνώσεις, διά να γίνη μίαν ημέραν χρήσιμος. Και αυτή, ή όποια είμπορεί να χρησιμεύση εις τας φίλας της ως πρότυπον έπιχαριτου άπλότητος και καλαισθησίας, τας χρησιμεύει επίσης ως πρότυπον έπιμελείας, χρηστότητος, προόδου.

(J. H. Fabre) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια). ΤΡΙΑ ΠΛΟΙΑΡΙΑ ΠΛΕΟΝΤΑ ΟΜΟΥ

Όπως είχε τελειώση ή έκδρομή των Γάλλων έξερεινητών. Έν συντόμω, οι δύο νέοι ήσαν σάοι και ύγιεις, ή Ουρβάνα είχε διαφύγη τον κίνδυνον της καταστροφής και τα πάντα έβαινον κατ' εύχην.

Τοιαύτη ήτο ή διήγησις των περιπετειών, την όποιαν έλαμνεν ο Ίάκωβος Έλλώκ. Ός προς το προσχεδιασμένο δρομολόγιον, δεν έσκέπτετο να το μεταβάλη ποσώς. Ο Γερμανός Πατέρν και αυτός θά επεπιβάλλοντο πάλιν του πλοιαρίου των και θα έξηκολούθουν την εξερεύνησιν του ποταμού μέχρις Αγίου Φερνάνδου.

— Μέχρις Αγίου Φερνάνδου; είπεν ο λοχίας Μαρσιάλης συσπών τας όφρυσ.

— Μέχρις Αγίου Φερνάνδου, απεκριθη ο Ίάκωβος Έλλώκ.

— Ά!

Τό πιθανώτερον είναι ότι το έπιφώνημα αυτό εις τα χείλη του γηραιού άπομάχου έσήμαινε μάλλον δυσάρεσκίαν παρά εύχαρίστησιν. Όσον επήγγαινε, βλέπετε, και χειρότερος έγινετο ο άυστηρός και ακοινώνητος θεός του Παύλου.

Έν τούτοις ήναγκάσθη τότε και αυτός να διηγηθή την ιστορίαν του, και ούδεις βεβαίως εξέσπληθη αν ο Ίάκωβος Έλλώκ ήσθάνθη ζωηρότατον ένδιαφέρον προς το δεκαεπταετές παιδίον, το όποιον δεν όπισθοχώρει πρό των κινδύνων τούτου ταξιδίου. Ο σύντροφός του και αυτός δεν έγνωρίζον προσωπικώς τον συνταγματάρχην Κερμώρ, αλλά, εις την Βρετανήν, είχαν άκούση να γίνεται λό-

γος περί της εξαφανισέως του, και ίδου ότι ή τύχη τους έθετεν ακριβώς επί του δρόμου του παιδιού εκείνου, το όποιον έταξείδευε προς άνεύρσιον του πατρός του. Κάποια γεγονότα, σχετικά με την οικογένειαν Κερμώρ, έγνώριζεν ο Γερμανός Πατέρν: εν τούτοις εις μάτην ήρέυνα να τα εύρη εις τα βάθη της μνήμης του.

— Κύριε Παύλε, είπεν ο Ίάκωβος Έλλώκ αφ' ου έτελειώσεν ή αφήγησις: είμεθα εύτυχείς που συναντώμεθα εις τον ίδιον δρόμον, και αφ' ου σκοπεύομεν να υπάγωμεν και ήμεεις εις τον Άγιον Φερνάνδον, θα υπάγωμεν μαζί. Έκει, έλπίζω, ότι θα λάβετε πληροφορίας άφορώσας τον συνταγματάρχην Κερμώρ, και έφ' όσον δυνάμεθα να σας φανώμεν χρήσιμοι, να είσθε βέβαιος ότι θα το κάμωμεν μετά πάσης χαράς.

Ο νεανίας ήύχρηστος τους συμπολίτας του, εν ώ ο λοχίας Μαρσιάλης έψιθύριζε κατ' ιδίαν:

— Οι τρεις γεωγράφοι από την μια μεριά, οι δύο Γάλλοι από την άλλη, έ, να πάρ' ή όργή, τώρα είμαστε καλά!.. Πολλοί, πάρα πολλοί θέλουν να μας υπηρατήσουν. Προσοχή, τα μάτια μας τέσσερα, γιατί έχαθήκαμε!.. »

Τό άπόγευμα εκείνο έγιναν και αι τελευταία προετοιμασίαι, δηλαδή αι άφορώσαι το τρίτον πλοίαριον, διότι τα άλλα δύο, από πρώρας, ήσαν έτοιμα προς άπόπλουν. Το τρίτον πλοίαριον ώνομάζετο Μορίσκη, είχε δε ως κυβερνήτην Ίνδν Βανίβαν ώνομαζόμενον Πάρσαλ, και ως πλήρωμα έννεα ινδούς ιναωιτάτους. Μετά την ανανέωσιν των ζωοτροπιών, ο Ίάκωβος Έλλώκ έλυπείτο μόνον διά την άπώλειαν των υλικών της κατασκηνώσεως, τα όποια τή εκλάπησαν εις την Σιέρραν Ματαπέβ. Όσον άφορά τον Γερμανόν Πατέρν, διασώσαντα άνέπαρον και καλώς έφοδιασμένην την βοτανικήν του συλλογήν, ούτος θα είχε πολύ άδικον να παραπονήται.

Την έπαύριον, 28 Αυγούστου, άμα τή αύγην, οι επιβάται των τριών πλοιαρίων άπεχαίρετήσαν τον Έπαρχον της Ουρβάνας, τον κ. Μαρσάλ και τους κατοίκους, οι όποιοι τας έκαμον τόσο ενκάριον ύποδοχήν.

Ο λαμπρός γέρον έθλιψεν εις τας άγκάλας του το παιδίον, το όποιον ήλπίζεν, είπε, να επανίδη, όταν μετά του συνταγματάρχου Κερμώρ θα διήρχετο πάλιν από το άρχοκήπιόν της Τίγρας... έπου δεν θα ήρνούτο βέβαια να διαμείνουν όλίγας ημέρας. Και άσπαζόμενος τον Παύλον, προσέθεσε:

— Θάρρος, αγαπητό μου παιδί! Αί εύχάι μου σε συνοδεύουν και ο Θεός σε οδηγεί!

Τα τρία πλοίαρια έλυσαν τα πρυμνήσια το έν κατόπι του άλλου. Ο άνεμος,

πνέων από βορρά, ήνθου τον πλοούν, και έπειδή έτεινε να δυναμώση, ή πορεία προωινέζετο ταχέα. Αναπετάσαντα τα ιστία των και άποχαιρέτισαντα διά τελευταίαν φοράν την Ουρβάναν, τα μικρά σκάφη έπλευσαν κατά μήκος της δεξιώς όχθης, όπου το ρεύμα ήτο ασθενέστερον.

Από της Ουρβάνας, ο Ορενόκος χωρεί σχεδόν κατ' ευθείαν, εκ βορρά προς νότον, σχεδόν μέχρι του Αγίου Φερνάνδου. Τα δύο ταύτα χωρία κατέχουν εκατον την γωνίαν των δύο κυριωτέρων καμπών του ποταμού, και κείνται σχεδόν επί του αυτού μεσημεριού. Έπομένως, αν ο άνεμος διετηρείτο με την αυτήν διεύθυνσιν, το ταξείδιον ούδεμίαν θα ύφίστατο επιβράδυνσιν.

Τα τρία πλοίαρια έπλεον ομαδόν μετά της αυτής ταχύτητος, ότι μόν το έν όπισθεν του άλλου, όσάκις ή στενότης της διάδου το άπήγει, ότι δε κατά μέτωπον, όσάκις ή διάδος παρυσίαζε πλάτος αρκετόν.

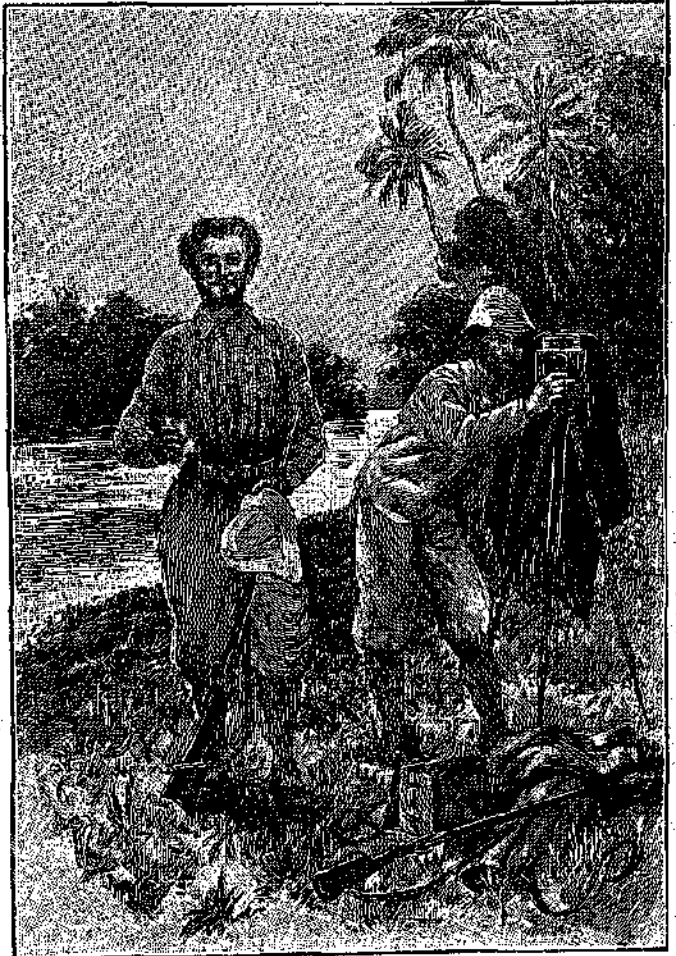
Όχι ότι ή κοίτη του Ορενόκου δεν είναι αρκετά εύρεια από όχθης εις όχθην: άλλ' ή κοίτη αυτή, πέραν της Ουρβάνας, φράσσειται υπό μεγάλων εκτάσεων άμμου. Την έποχήν ταύτην της ύψώσεως των υδάτων, αι άμώδεις αυτές εκτάσεις φαίνονται ως τόσοι νησίδες, εις άνάγκη να πλέη κανείς μεταξύ των νησίδων και διά μέσου των τεσσάρων βραχιόνων, τους όποιους σχηματίζουν, εκ των όποιων μόνον οι δύο εις πλωτοί κατά την περιόδον της ξηρασίας.

Όταν τα πλοίαρια δεν έχωρίζοντο είμη από όλίγα μόνον μέτρα, οι επιβάται συνωμίλουν από του ενός εις το άλλο. Ο Παύλος, έρωτώμενος, δεν ήδύνατο να μη άποκρίνεται. Ωμίλουν προπάντων περί του ταξιδίου προς άνεύρσιον του συνταγματάρχου Κερμώρ και περί των πιθανότητων της έπιτυχίας του, ότι ο Ίάκωβος Έλλώκ δεν έφείδετο ένθαρρυντικών λόγων προς το παιδίον.

Από καιρού εις καιρόν, ο Γερμανός

Πατέρν, τοποθετών την μηχανήν του εις την πύρραν της Μορίσκης, έπεργε φωτογραφίας στιγμιοτύπως, όσάκις το πρό αυτό τοπίον ήξίζε την θυσίαν μιας πλάκας.

Όπως ήποτε, αι συνωμιλίας δεν έγινοντο άποκλειστικώς μεταξύ της Μορίσκης και της Γαλλίνετας. Οι δύο Γάλλοι ένδιεφέροντο επίσης και διά την γεωγραφικήν άποστολήν των κκ. Μιγκέλ, Φελίπ και Βαρίνα. Τους ήκουον συχνά να συζητούν, και με ποίαν ζωηρότητα, όσάκις παρατήρησις τις, γινόμενη καθ' όδόν, παρείχε πότε εις τον

Ίάκωβος Έλλώκ και Γερμανός Πατέρν.

ένα και πότε εις τον άλλον, νέον έπιχείρημα, νέον όπλον! Άντελήφθησαν άμέσως την διάφοράν των χαρακτήρων των τριών τούτων βενεζουελιανών έπιστημόνων, δικαίως δε ο Μιγκέλ τοις ένένπνεε την μεγαλητέραν συμπάθειαν και τον περισσότερον σεβασμόν. Τελοςπάντων, ο μικρός αυτός κόσμος συνεννοέτο λαμπρά, ο δε Ίάκωβος Έλλώκ συνεχώρει προθύμως ακόμη και την παραξενίαν του γηραιού λοχιου. Κάποτε όμως είπε προς τον Γερμανόν Πατέρν:

— Δέν σου φαίνεται παράξενον, αυτός ο γρινιάρης άπόστρατος λοχίας, να είναι

ο θεός του νέου Παύλου Κερμάρ ; — Και γιατί όχι ; αν είναι γυναικά δελφος του συνταγματάρχου ; . .

— Δεν λέγω όχι, αλλά τότε, — πρέπει να το δηλώσω, — δεν επροχώρησαν με το ίδιο βήμα. Ο ένας να γίνει συνταγματάρχης και ο άλλος να μείνη λογίας . .

— Μπα ! και αυτό γίνεται, 'Ιάκωβε, και έγινε πολλές φορές και θα γίνεται . .

— Έστω, Γερμανέ. Τελος πάντων, αν τους ταιριάξη να είναι θεός και ανεψιός, αυτό είναι δική τους δουλειά.

Πραγματικώς, ο 'Ιάκωβος Έλλώκ είχε κάποιους λόγους να εύρισκη το πράγμα παράδοξον, και κατά την γνώμη του, ή συγγένεια ήτο μάλλον πλάστη, αὐτοσχεδιασθεῖσα διὰ τὴν εύκολίαν τοῦ ταξιδίου.

Τὴν πρώϊαν ἐκείνην, ὁ στολισκός διήλθε τὸ στόμιον τοῦ Καπαναπάρου, κατόπι δὲ τὸ τοῦ 'Ινδαβάρου, ὁ ὁποῖος εἶνε ἀπλοῦς βραχίων τοῦ πρώτου παραποτάμου.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπωμεν, ὅτι οἱ κυριώτεροι κυνηγοὶ τῶν πλοιαρίων, ὁ κ. Μιγκέλ ἀφ' ἑνὸς καὶ ὁ 'Ιάκωβος Έλλώκ ἀφ' ἑτέρου, ἐτυφέλιζαν κατὰ τὸν πλοῦν θαλάσσια πτηνά, αἱ δὲ νῆσσοι καὶ τὰ ἀγριόπεριστερα, καταλλήλως μαγειρευμένα, ἐποικίλλον εύχαρίστως τὰ παστὰ κρέατα καὶ τὰς κονσέρβας.

Ἡ ἀριστερὰ ὄχθη παρουσιάζε τότε παράδοξον ὄψιν, με τοὺς ἀκροτόμους αὐτῆς βράχους, τὴν ἀρχὴν τῆς βουνοσειρᾶς Βαραγουάν, παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς ὁποίας ὁ ποταμὸς ἔχει ἀκμὴν εύρος 1800 μέτρων. Ἐκεῖθεν στενεύει βαθμηδὸν πρὸς τὸ στόμιον τοῦ Μίνα, καὶ τὸ ρεύμα, τὸ ἴσῃον γίνεται οὕτω ἰσχυρότερον, ἠπέλει νάνακῶψη τὴν ταχύτητα τῶν πλοιαρίων. Εὐτυχῶς, ὁ ἀνεμὸς ἔπνεε τόσον δυνατὰς, ὥστε τὰ κατάρτια ἐκάμπτοντο ἀπὸ τὴν ἐντάσιν τῶν ἰστίων. Ὅπως δὴ ποτε, ἐπί ποτε δὲν ἔσπασε, καὶ τὸ ἀπόγνωμα, περὶ τὰς τρεῖς, ἔφθασαν πρὸ τοῦ ἀγροκηπίου τῆς Τίγρας, τοῦ κτήματος τοῦ κ. Μαρσάλ.

Ὁ ἰδιοκτήτης ἔλειπεν, ὡς γνωρίζομεν, εἰς τὴν Οὐρβάναν, καὶ οἱ ταξιδιωτῆται δὲν ἀπεβιβάσθησαν. Ἐν τούτοις ἐθαύμασαν καὶ μακρόθεν τὸ ὄραϊον ἀγροκηπίον, τὸ ὁποῖον ἐφωτογράφησεν ἐπιτυχῶς ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

Ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου, ὁ πλοῦς ἐγένετο ἀρκετὰ δυσχερὴς, καὶ θὰ ἐγένετο ἀκόμη περισσότερον, ἂν ὁ ἀνεμὸς δὲν διετήρει δύνάμιν καὶ διεύθυνσιν, ἐπιτρέπουσαν εἰς τὰ πλοιαρία νὰ προχωροῦν ἐναντίον τοῦ ρεύματος. Τῶντι, τὸ πλάτος τοῦ Ὀρενόκου εἶχεν ἐλαττωθῆ ἔδω εἰς χίλια διακόσια μέτρα, καὶ τὴν ἀρκετὰ σκολιὰν καίτην τοῦ ἔφρασον σκόπελοι πολυάριθμοι.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ δυσκολίαι ὑπερηνικήθησαν, χάρις εἰς τὴν δεξιότητα τῶν ναυτῶν. Περὶ τὴν ἕκτην ἐσπερινὴν ὥραν, τὰ πλοιαρία, ὑπερβάντα ἄνευ ἀπευκταίου, τὸ Ρίον Καπίρον, προσήραξαν νὰ διανύκτερεύ-

σουν παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Ρίου Σεναρούκου.

Εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν ἔκειτο ἡ νῆσος Μικουπίνα, κεκαλυμμένη ἀπὸ συστάδας δένδρων πυκνῶν, σχηματιζόντων δάση σχεδὸν ἀδιαπέραστα. Τὰ δένδρα ταῦτα ἦσαν εἶδος φοινίκων με μακρότατα φύλλα. ἐκ τῶν ἴσῃων κατασκευάζεται ἡ στέγη τῶν ἰνδικῶν καλυβῶν, ὅταν οἱ ἰθαγενεῖς ἔχουν ἀνάγκην προσωρινῶν στέγασματος κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀλιείας.

Καὶ ἀκριβῶς εὐρίσκοντο ἐκεῖ μερικαὶ οἰκογένειαι Μαπόγιων, μετὰ τῶν ὁποίων ὁ κ. Μιγκέλ καὶ ὁ 'Ιάκωβος Έλλώκ ἐσχετίσθησαν. Διότι μόλις προσήραξαν τὰ πλοιαρία, οἱ δύο κυνηγοὶ ἀπεβιβάσθησαν μετὰ τὴν ἐλπίδα θηράματος καλοῦ καὶ ἀφθονοῦ.

Μόλις τοὺς εἶδαν, αἱ γυναῖκες, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, ἔτρεξαν νὰ κρυφθοῦν, καὶ δὲν ἐπαρουσιάσθησαν παρὰ ἀφ' οὗ ἐνεδύθησαν τὸ μακρὸν ὑποκάμισον, τὸ ὁποῖον τὰς σκεπάζει κάπως εὐπρεπῶς. Διότι πρὸ ὀλίγων στιγμῶν δὲν ἐφόρουν εὐμὴ ἀπλοῦν περιζώμα, ὡς οἱ ἄνδρες, καὶ ὡς μόνον ἔρχον τὴν μακρὰν αὐτῶν κόμην. Οἱ 'Ινδοὶ οὗτοι εἶνε ἀξιοπαρατήρητοι μετὰ τῶν διαφορῶν λαῶν τῆς κεντρίας Βενεζουέλας. Εὐρωστοί, εὐπλαστοί, με ἰσχυροὺς μυῶνας, κρέγγουν τὴν ἰδίαν τῆς δυνάμεως καὶ τῆς ὑγείας.

Τῇ βοήθειᾳ των, οἱ κυνηγοὶ ἠμπόρεσαν νὰ διενδύσων εἰς τὸ πυκνὸν δάσος, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Σεναρούκου. Ἐφόνευσαν δύο ἀγριοχοίρους, ἐπυροβόλησαν δὲ, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς, κατ' ἀγέλης πιθήκων, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν λεγομένων κ α π ο κ ἰ ν ω ν.

— Αὐτοὶ δὲν σκοτόνονται εύκολα ! εἶπεν ὁ 'Ιάκωβος Έλλώκ.

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν ὁ κ. Μιγκέλ, εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ τους πλησιάσῃ κανεὶς ἔγωγ τοῦλάχιστον ἐξώδευσα ἕνα σωρὸ πυρίτιδα δι' αὐτούς, καὶ ποτὲ δὲν ἐφόνευσα οὐτε ἕνα !

— 'Α, τί κρέμα, κ. Μιγκέλ ! Σὰς βεβαίω δὲν γίνεται ὄραϊότερον πράγμα ἀπὸ καλοφηνέμον πύθηκον !

Ἐν τούτοις ἐδέησε νάρκεσθῶν εἰς τοὺς ἀγριοχοίρους, οἱ ὁποῖοι διενεμήθησαν εἰς τὰ τρία πλοιαρία. Ὁ λογίας Μαρσάλης ἠναγκάσθη νὰ δεχθῆ καὶ αὐτὸς τὴν μερίδα του, ἂν καὶ θὰ ἐπρωτίμα κανένα πύθηκον, καὶ αὐτὸν ὁμως ὄχι προσφερόμενον ὑπὸ τοῦ 'Ιακώδου Έλλώκ . .

— 'Ε, ἔστην ἀναδρογία καλὸ καὶ τὸ χαλάζι ! εἶπε πρὸς τὸν νέον, καὶ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ἐθεώρησεν ὡς ἀρκετὴν εύχαριστίαν διὰ τὰ δῶρον του

Εἶπε δὲ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Παῦλον, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἐνοῦσε νὰ φάγη κυνήγι, ποῦ νὰ μὴ τὸ ἔχη σκοτώτῃ μετὰ τὸ χερί του.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ ΣΟΥ !

Πλούσιος ἔμπορος, ἐρωτηθεὶς εἰς τί ὤφειλε τὴν ἐπιτυχίαν ἐν τῷ βίῳ, ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς :

— Ὅταν ἤμουν μικρὸς, ἐπῆγα μίαν φορὰν νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν πάππον μου, γέροντα σεβάσιμον. Ἀφ' οὗ τὸν ἐχαίρετῃσα, μ' ἐτράθηξεν σιγα κοντὰ του, ἔβαλε τὸ χερί του εἰς τὸ κεφάλι μου καὶ μοῦ εἶπε :

— Παιδί μου, ἔγω νὰ σου πῶ κάτι τί. Μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι ὄχι τὸ ἐνθυμῆσαι πάντοτε ;

Τὸν ἐκύτταξα κατὰ πρόσωπον καὶ του ἐνεύσα ναι, διότι δὲν ἐτολμοῦσα νὰ ὀμιλήσω.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησε, θὰ σου δώσω μίαν συμβουλήν. Ἄν τὴν ἀκολουθῆσῃς, θὰ σοῦ γίνῃ ἀσφαλῆς ὁδὸς πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν. Ἴδου αὐτή : « Ὅτι ἐπιχειρήσῃς, κάμνε το μετὰ τὴν καρδιά σου. »

Αὕτη ὑπῆρξε πραγματικῶς ἡ μόνη κληρονομία, τὴν ὁποίαν μοῦ ἄφησεν ὁ πάππος μου ἄλλ' ἀπεδείχθη ὅτι ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ χρυσάφι καὶ ἀπὸ ἀσημι. Ποτὲ δὲν ἐλησημόνησα τοὺς λόγους του, καὶ πάντοτε προσεπάθησα νὰ συμμορφωθῶ μετὰ τὴν συμβουλήν του.

Ὅταν, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν, ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπίτι, ὁ θεὸς μου ἔδωκεν εἰς τὸν ἐξαδελφόν μου καὶ εἰς ἐμὲ διαταγὴν νὰ καθαρίσωμεν τὸν κήπον ἀπὸ τὰ παλῆχορτα. Ἦτο ἀπόγνωμα ἔχουμεν σχέδια νὰ το χρησιμοποιήσωμεν διαφορετικὰ, καὶ φυσικὰ ἡ διαταγὴ τοῦ θεοῦ μᾶς τα ἐχαλοῦσεν.

Ὁ ἐξάδελφός μου δυσχερεστήθη τόσον πολὺ, ὥστε ἔκαμε τὴν ἐργασίαν του πολὺ ἀμελῶς, πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσω ὅτι κ' ἐγὼ μετὰ τὴν ἰδίαν ἀνορεξίαν τὴν ἤρχισα.

Ἐξάφνα, ἡ συμβουλή τοῦ πάππου μοῦ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὴν ἀκολουθῆσω. Ἐκαμα λοιπὸν τὴν ἐργασίαν μετὰ τὴν καρδιά μου.

Ὅταν ἤλθεν ὁ θεὸς μου διὰ νὰ ἰδῆ τί ἐκάμμεν, ἐμὲ μ' ἐπαίνεσε, καὶ τὸν ἐξάδελφόν μου τὸν ἐμάλωσε. Τότε ἤσθάνθη τὸσην εύτυχίαν ποῦ ἠκολούθησα εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν τὴν συμβουλήν τοῦ πάππου μου, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ τὴν ἀκολουθῶ εἰς κάθε περίστασιν, καὶ κάθε ἐργασίαν νὰ τὴν κάμνω μετὰ τὴν καρδιά μου.

Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος τῆς σημερινῆς μου ἐπιτυχίας εἰς τὸ ἐμπόριον.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

'Αγαπητοί μου,

ΜΙΚΡΑ φίλη μου Ναυσικά, ἡ ὁποία εἶνε τὸ ζωηρότερον καὶ τὸ εὐ-

φύστερον, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὸ σοβαρώτερον κοριτσάκι ἀφ' ὅσα γνωρίζω, ἐπεσκέφθη τὴν Κυπριακὴν Ἐκθεσιν, ἡ ὁποία ἤνοιξε τὰς πύλας τῆς — τὰς πύλας τοῦ Ζαπτείου, — ἀπὸ τοῦ προπερασμένου Σαββάτου.

Καὶ δταν τὴν εἶδα, ἡ μικρὰ Ναυσικά ἦτο πλήρως ἐντυπώσεων, καὶ πλήρως ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ γλωσσίσσα τῆς ἔτρεχε σὰν ροδάνι, καὶ τὰ ματάκια τῆς ἔλαμπαν φωτεινότητά.

— 'Α, τί εὐμορφὴ ποῦ ἦταν ! μοῦ ἔλεγε. Φαντασθῆτε ἐπὶ τὰ κἂν ὀκτὼ σάλλες τοῦ Ζαπτείου γεμάτες. Ὅ,τι βγάζει ἡ Κύπρος, ἀπὸ τὸ τυρὶ ὡς τὸς ἐφημερίδας, ὅλα τὰ ἐβλεπες ἐκεῖ μέσα . .

— Καὶ ξεῦρετε πὸς τὸ λέγουν τὸ τυρὶ τῆς Κύπρου ; τὴν ἠρώτησα.

— Χαλοῦμι ! ἀνεκράξε θριαμβευτικῶς ἡ Ναυσικά. Τὸ ξεῦρω δὲ καὶ ἀπὸ τὴν «Βαβυλωνίαν». Δὲν θυμᾶσθε ποῦ τὸ ἐξηγεῖ ὁ Κύπριος ; «Τὸ χαλοῦμι εἶν' τυρὶν ποῦ τρώσιν . . . » Ἀλλὰ μὴ με διακρίτετε, ἂν θέλατε νὰ σὰς τα πῶ ὅλα . . Ἐμένα, καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὸ τυρὶ, μοῦ ἄρεσε τὸ κρασί ποῦ ἐδοκιμάσαμεν, ἕνα γλυκύτατο καὶ εὐωδέστατο κρασί, ποῦ δὲν τὸ ἤπια ποτὲ μου . . Ἀλλὰ καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὸ κρασί, μοῦ ἄρεσε ἕνα ὄραϊο κοριτσὶ ποῦ ἐκάθητο στὸν ἀργαλειὸ καὶ ὤφαινε . . Ἄ, τί ὄραϊα ὤφαινε ! Ὅ,τὰ σὰς δεῖξω μερικὰ ποῦ ἀγόρασε ἡ μητέρα . . Ἀμὲ ὁ χορὸς ; Τὴ χαριτωμέναν ποῦ χορεύουν οἱ Κύπριοι, καὶ τί εὐμορφὰ τραγούδια ποῦ λένε . . τοῦλάχιστον μερικὰ ποῦ ἐκατάλαβα μοῦ ἄρεσαν πολὺ . . Ἀλήθεια, ἀκούσα καὶ ἕναν ποῦ ἐτραγουδοῦσε τὸ «Μία βοσκοπούλα ἀγάπησα» με προφορὰν ἀγγλικήν. Φαίνεται ὅτι θὰ τὸ ἐτραγουδοῦσεν ἔτσι ἐκεῖ στήν Κύπρο κανέννας Ἀγγλὸς.

— Ἀγγλὸς ; εἶπα προσποιούμενος ἐκπληξιν ; μὰ τί γυρεύουν ἐκεῖ οἱ Ἀγγλοὶ ;

— Μπα ! ἔκαμεν ἡ Ναυσικά, ἀλήθεια δὲν τὸ ξεῦρετε . . Δὲν ξεῦρετε ὅτι τὴν Κύπρο τὴν ἔχουν οἱ Ἀγγλοὶ ;

— Ἄ ! . . ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸ δὲν τὸ ἤξευρα . . ὥστε λοιπὸν εἶνε Ἀγγλία ;

— Καλὲ τί Ἀγγλία ; . . Κοροϊδεῦετε τώρα ; Δὲν ξεῦρετε ὅτι ἡ Κύπρος εἶνε νῆσος ἐλληνικὴ καὶ ὅτι τὴν ἔχουν οἱ Ἀγγλοὶ ;

— Ὅχι, δὲν τὸ ξεῦρω . . καὶ μάλιστα δὲν τὸ ἐνοῶ. Τὴ θὰ πῆ νῆσος ἐλ-

ληνικὴ, ἀφ' οὗ τὴν ἔχουν Ἀγγλοὶ ; — Μὰ νὰ, κατοικεῖται ἀπὸ Ἕλληνας. Οἱ Κύπριοι δὲν εἶνε Ἕλληνας ; δὲν ἔχουν τὴν ἰδίαν γλῶσσαν καὶ τὴν ἰδίαν θρησκείαν μετὰς ;

— Περιέργον ! Τότε λοιπὸν διατὶ νὰ μὴν εἶνε ἐνωμένη μαζί μας ; Διατὶ ἡ Κύπρος νὰ μὴν εἶνε Ἑλλάς ;

— Πὼς δὲν εἶνε ; Ἡ σημαία τῆς εἶνε ἀπαράλλακτη μετὰ τὴ δική μας, καὶ εἰς τὴ μέση γράφει «Κύπρος Ἑλλάς.» Τὴν εἶδα καὶ αὐτὴ στήν Ἐκθεσιν.

— Κύπρος-Ἑλλάς . . περιέργον ! Μὰ τί γυρεύουν οἱ Ἀγγλοὶ ; Ἡ Πελοπόννησος ποῦ εἶνε Ἑλλάς, ἔχει Ἀγγλοὺς. Τὸ νησί σὰς, τὴν Ἄνδρον, ποῦ εἶνε Ἑλλάς, τὴν κυβερνοῦν Ἀγγλοὶ ; . . Διατὶ τάχα αὐτὴ ἡ ἐξάίρεσις διὰ τὴν καίμενην τὴν Κύπρον ;

Ἡ Ναυσικά μ' ἐκύτταξε με ἀκορίαν ἀλλὰ καὶ με κάποιαν στενοχωρίαν. Ἐστενοχωρεῖτο πάντοτε ὁσάκις δὲν ἤξευρε νάπαντήσῃ. Ἐστάθη ὀλίγον καὶ ἔπειτα τὸ ὀμολόγησε :

— Δὲν ξεῦρω, ἐπιθύρισε, χαμηλόνουσα τοὺς ὀφθαλμούς.

Τῆς ἐχάϊδευσα τὰ ξανθὰ μαλλάνια καὶ τῆς εἶπα :

— Ἐγὼ νὰ σοῦ το εἰπῶ : Ἡ Κύπριοι εἶνε Ἕλληνας γνήσιοι οἱ Κύπριοι θέλουν, ποθεῖν, ὀνειρεύονται, ἀγωνίζονται νὰ ἐνωθοῦν μετὰ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ . . δὲν εἰμποροῦν. Πὼς νὰ το κατορθώσουν ; Διὰ τῆς βίας ; Νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ διώξουν τοὺς Ἀγγλοὺς ; Εἶνε γενναῖοι, ἀλλὰ εἶνε ὀλίγοι. Καὶ διὰ τῆς βίας δὲν ἠμποροῦν νὰ κάμουν τίποτε ἐναντίον τῶν δεσποτῶν, τῶν κυρίων των . .

— Ἄ, εἶνε λοιπὸν δούλοι ;

— Σχεδόν. Ἀλλὰ θέλουν νὰ γίνουν ἐλεύθεροι, καὶ θὰ το κατορθώσουν. Ἐκτὸς τῆς βίας, ὑπάρχει, βλέπετε καὶ ἄλλο μέσον : ἡ πειθὴ. Αὐτὸ μεταγερρίζονται τώρα οἱ Κύπριοι. Προσκαθοῦν νὰ πείσουν τοὺς Ἀγγλοὺς νὰ σεβασθοῦν, νάναγνωρίσουν τὰ δικαιώματά των οἰκειοθελῶς, νὰ τοὺς ἀποδώσουν τὴν Ἐλευθερίαν, νὰ τοὺς ἐνώσουν μετὰ τὴν ἐλευθερὰν Πατρίδα. Καὶ οἱ Ἀγγλοὶ, οἱ ὁποῖοι εἶνε δίκαιοι, φιλελεύθεροι καὶ μεγαλόφρονες, ἀργὰ ἢ γρηγορὰ θὰ το κάμουν. Ἐτσι ἔκαμαν δταν εἶχαν εἰς τὴν ἐξουσίαν των καὶ τὴν Ἐπτανήσων. Οἱ Ἐπτανήσιοι ἐπόθησαν τὴν Ἐνωσιν μετὰ τὴν Ἑλλάδα, οἱ Ἀγγλοὶ τοὺς εἰσῆκουσαν καὶ ἡ Ἐπτανήσος, χωρὶς βίαν, χωρὶς πόλεμον, ἐγένετο Ἑλλάς, ὅπως θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν καὶ ἡ Κύπρος . .

— Ὅ,τι γὰρ ! Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἐφύναζαν ζῆτῷ ἡ Ἐνωσις ;

— Ἀκριβῶς. Ἡ Κυπριακὴ Ἐκθεσις, βλέπετε, δὲν ἔχει τὸν σκοπὸν τῶν συνειθισμένων Ἐκθεσῶν, δὲν θέλει ἀπλῶς καὶ μόνον νὰ δεῖξῃ τὰς προόδους τῆς Κύπρου, νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ συστήσῃ τὰ

προϊόντα τῆς, τὴν βιομηχανίαν τῆς . . Θέλει νὰ δεῖξῃ, προπάντων τὸν ἐθνισμὸν τῆς, τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὴν Ἑλλάδα, τὸν πόθον τῆς νὰ ἐνωθῆ μετὰ αὐτήν. Ἦτο δηλαδὴ ὡς μία ὄραϊα πρόφασις διὰ νὰ νῆχησῃ ἐν μέσῃς Ἀθήναις, εἰς τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ἑλλάδος, ἡ κραυγὴ «Ζῆτω ἡ Ἐνωσις». Καὶ ἀντήχησε, ἤκουσες με πόσην ζωηρότητα, εἶδες με πόσον ἐνθουσιασμὸν . .

— Ναι, ἐπιθύρισε ἡ Ναυσικά ρευδῶδης.

— Ἴσως, ἐξηκολούθησα, σοῦ λέγω πράγματα ἀνώτερα τῆς ἡλικίας σου, πράγματα ποῦ δὲν εἰμπορεῖς εὐκόλα νὰ τα ἐνοήσῃς . . Ἀλλ' ἔπου δὲν φθάνει ὁ νοῦς, φθάνει ἡ καρδιά, καὶ μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ αἰσθήματος, μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς φιλοπατρίας, ὡς μικρὰ Ἑλληνίς καὶ σὺ, θὰ ἐνοήσῃς αὐτὰ ποῦ σοῦ εἶπα . .

— Ναι, ναι, ἀνεκράξεν ἡ Ναυσικά, με ἀπαστράπτοντας ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ὀφθαλμούς, καὶ μάλιστα θὰ ἐπισκεφθῶ ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν Κυπριακὴν Ἐκθεσιν. Μοῦ φαίνεται ὅτι τώρα θὰ τὴν ἰδῶ με καλλίτερα μάτια, καὶ θὰ τὴν ἐνοήσω καλλίτερα, καὶ θὰ ἐνθουσιασθῶ περισσότερον, καὶ θὰ ἀγαπῶ τὴν Κύπρον ὡς ἕνα κομμάτι τῆς πατρίδος μου.

Αὐτὰ μοῦ εἶπεν ἡ Ναυσικά, καὶ εἰσώπησαμεν

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΠΩΣ Μ' ΑΡΕΣΕΙ . .

Πὼς μ' ἀρέσει νὰ κυττάζω ἐν' ἀστέρι ποῦ βγαίνει

Πίσω ἀπὸ τὸ βουνό, Κι' ὄσφ προχωρεῖ ἡ νύχτα

λίγο-λίγο ἀνεβαίνει Στὸν κατάμαυρον οὐρανὸ !

Πὼς μ' ἀρέσει νὰ ἀκούω τ' ἀηδονάκι 'στὲ σκοτάδι

Τῆς νυχτιάς νὰ κελαδῆ! Καὶ τὸ γρύλλο ποῦ κρυμμένον

ἀρχινᾷ τὸ βράδου—βράδου Σιγαλὰ νὰ τραγουδῆ !

Πὼς μ' ἀρέσει νὰ κυττάζω τὴν αὐγούλα, τὸ χρυσάφι

Τοῦ ἡλίου τὸ ἀγνὸ, Νὰ ἀπλώνεται 'στὸν κάμπο,

'στὴν αὐγούλα, 'στὸ χωράφι, Στὸν γαλάζιον οὐρανὸ !

Πὼς μ' ἀρέσει βράδου—βράδου ποῦ οἱ κάμποι, τὰ βουνά

Νὰ μαυρολογοῦν ἀρχίζου ! Κι' ἄλλο δὲν ἀκούε τριγύρω,

παρὰ σκούλους μακρυνὰ Ὅργισμένοι νὰ γαυγίζου !

Κι' δταν καλοσυλλογισθῶμαι πόσο εἶνε θαυμαστὴ

Ὅλη γύρω μου ἡ φύσι, Μοῦρχειται 'στὸ 'νοῦ τί εἶμαι

Καὶ δοξολογῶ Ἐκεῖνον ποῦ σοφὰ τὴν ἔχει κτίσῃ !

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

